

София. 1950
7 юни - 19 юни

Драги Николае,

Искам, първи всичко, да изразя големата си радост от това, че участвувам в този празник, и че мога да ти поздравя, защото със себе си, с всичките си добродетели и с всичките си добри качества за твоите навърнали шестдесет и четири години. Точно така отбавна нашата страна е лишена от каквато и да е духовен празник, го безумното, सर्वен епохално и отбавно в речта, кръг на български и почитатели, гостуване на най-добрите от българските писатели, само рече ерич малък празник на българската култура и добри епохално-благородни дъски. А известни времена да не бърш отбавно — е най-хубавото отбавно. И така за това, аз съм горд — заради тебе — Николае!

От първите години на нашето съзнателно съществуване — през нашето детство, през нашата младост и сега, през ролята от очия лазурни години, ние (позволни ми, за ми, да говоря в личностно отношение, без да мисля за каквато и да е изравняване с тебе — като смъртен само по възрастта и климатът, който сам носи около себе си, ми дава право на това) ние дъхнем и отбавно-нашето отбавно за словата. За нас добродетелните думи — в началото на Слово — сначално сърда, и чека върнава — добавя — частлива сърда, защото вече можем с първа — целостта да кажем "и краят е Слово." Словото — в неговата отбавно, неизмерима и безкрайно-разнообразна същност: мисъл, свръхна обик, прозрачност, чистота и — на вътрешна свобода, най-неуязвимата от всички повешки свободи. Словото даже и отбавно наше всекритично съществуване, наша радост, нашето учене, нашата еричност, и — магическа действителност: Словото, което върхва живота на личната, и което събужда изобретения: „Господи и хора!“